

החתול מיצי
— בסיכסוך שכנים

קורמר נגד מיצי

ראשיאגף קרמר
— חיסולי חשבונות

הפקחים מטעם העיריה הגיעו אל הבית שבשדרות נורדאו עם שקים ורעל, ותוך זמן קצר הרעילו 30 חתולים תחת פיקוחו של השכן שהזמינם

הכנות. שירלי ואוסנת. לידן ישב הכלב נרו. קוקרספנייל אדמוני. **סיפרה חווה טריכטר:** נכנסנו לגור פה לפני חמש שנים. ביום שבו נכנסנו הגיעה אלינו מישלחת מטעם השכנים, שהודיעה לנו שאנשים שיש להם ילדים וחיות-בית צריכים לגור כראי שו"ל לציון, ולא בתל-אביב. בהתחלה לא הבנתי מה כוונתם, אך לא חלף זמן רב עד שהתחלתי להבין. מאז מתנהל נגדנו מסע הטרדה שכבר הגיע לבתי-המישפט.

יש כאן כל מיני סיכסוכים תפלים, כמו בעניין הדלקת-אור בחדר המדרגות, או שימוש במיקלט ובגג. הם גם התלוננו נגדנו על זה שהילדים שלנו עוברים בחדרי-המדרגות. בקיצור, שטויות. כשעברנו לגור כאן, היתה לנו גורתי כלבים מגזע קולי. שמה היה טוטי. אחרי כמה שבועות נעלמה טוטי באופן מיס' תורי, ולא נמצאה עוד. אחרי-כך היה לנו כלב מגזע סטרי-אירי. הוא יצא את הבית ועיקבותיו נעלמו. הקוקרספנייל מחזיק מעמד בינתיים.

כל העניין נראה לנו חשוד, אך לא יכולנו להצביע במפורש על השכנים שר לנו, ובמיוחד על גבריאל שפירא ואשתו חנה, או על אלכסנדר שיינין, שעימם היו הסיכסוכים העיקריים.

מאז עברו שנתיים, ואו, ביוס-העצמאות, הקים שפירא צעקות נוראות בחדר-המדרגות. הוא טען שהכלב, נרו, עבר במדרגות ליד הדלת שלו, ונגע בדלת עם הונב. כשלא השבתי לו, כמו שנהגתי לעשות תמיד, הוא המשיך לצעוק, ואמר: כמו שר הרעלנו את שני הכלבים האחרים נרעיל גם את הכלב הזה!

פניתי למישטרת דיונוף, שם היפנו אותי למרחב הירקון, אך משום-מה נגמר כל העניין בלי חקירה, למרות שיש בי חוק התייחסות למיקרים כאלה. אם יש חוק, מדוע לא מפעילים אותו?

עד כאן דבריה של חווה טריכטר. החוק שעליו היא מדברת הוא סעיף 451 בחוק העונשין 77, שכותרתו היא "היזק לבעלי חיים". בחוק נאמר: "ההורג רג חיה הניתנת להיגנב או חובל בה, פוצעה או מפעיל עליה רעל במזיד ושללא כדון, דינו מאסר שלוש שנים".

הילדים בוכים, שפירא צוחק

עד לפני שלושה חודשים קיבלו בני מישפחת טריכטר הזמנות קבועות למחלקה לסיכסוכי-שכנים בעיריה, בעניין התלונות שהיפנו נגדם, כאילו הם מחזי-

הופיעה לפני כמה חודשים, ושבה הוא הרי צג, לדבריו, כגסטאפו של החתולים. הוא היפנה אותי שוב לדוברו של צ"ץ, רוני רימון התבקש לתת לאנשי המחלקה הווטרנרית הוראה בכתב, להשיב על שי-אלות בקשר להרעלת החתולים. רימון סי-

של עיריית תל-אביב, ושבו מבקשים דיי-רים לחסל חיות באמצעות העיריה, וזכה בתשומת-לב מיידית. הפקחים מקבלים הרי ראה לצאת לשטח עם רעל, לחסל חתולים רבים ככל האפשר. לא נערכת שום בדי-קה אם החתולים הם חתולי בית, או אם

דירי, דניאל קצר, העובד בחברת-מחשבים, הגיע אלי השבוע כשבירי החתולה מתה. בגרונה של החתולה היה חור, הרופא-הווטרנר, שניסה להציל את חייה, הוא שנקב חור זה בקנה-הנשימה, אך ללא הועיל. החתולה מתה כתוצאה מהרעלה.

קצר סיפר לי שיצא באותו יום מביתו שברחוב נורדאו 88 בתל-אביב. החתולה הקטנה שבה טיפל ולה דאג מזה שמונה חודשים ליוותה אותו עד לכביש, וחזרה לחצר. היא נהגה לישון שם על מושב ה-אופנוע שלו, ליד הבית. אך כאשר חר באותו יום אחר-הצהריים לביתו הוא מצא אותה שוכבת מתחת לגלגלים. כאשר הרים אותה, הוא ראה שהיא רועדת ומתפתלת.

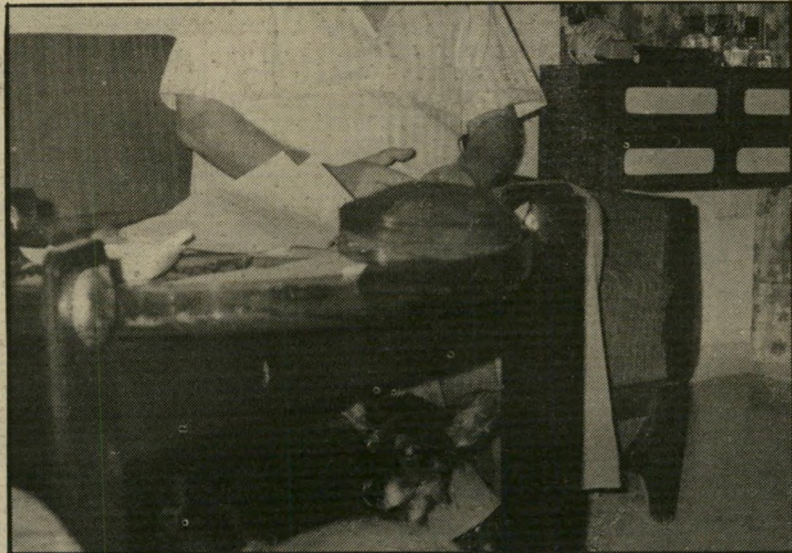
הוא לקח את החתולה אל הד"ר דני-אל ורסנו, שניסה לשווא להציל את חייה. כאשר חזר דניאל קצר לביתו, הוא ראה בחצר חתולה בוגרת ולידה שישה גורים. החתולה היתה במצב דומה לזה שבו מצא את החתולה שלו. הוא נסע שוב לד"ר ורסנו. הפעם הצליח הד"ר ורסנו להציל את החתולה. דניאל קצר לא יושן כל ה-לילה. היה עליו להחזיק את השונה של ה-חתולה, כדי שלא תחמוק לתוך גרונה ותחנוק אותה, כי החתולה היתה ללא הר-כרה.

הוא חקר את השכנים, והם סיפרו לו שדיירים ברחוב נורדאו 90 הועיקו את פקחי העיריה, ושהמפקחים חיסלו 30 חתו-רים, שחלקם היו חתולייבית שקיבלו חי-סון.

כאשר טילפן דניאל קצר למחלקה הווטר-נירנית שברחוב הורקנוס בתל-אביב, סיר-בו להשיב לו. הפקחים לא היו מוכנים לומר מדוע הרגו את החתולה שלו. הם אמרו רק כי השכנים מהבית הסמוך הו-מינו אותם, ושהו תפקידם, "להתייחס לתלונות של השכנים".

אין את מי לשאול

דניאל קצר המשיך בחקירותיו. הוא ניגש אל דיירי הבית מיספר 90, ומהם נודע לו כי יש בעניין סיכסוך-שכנים, כמה מהשכנים, במיסגרת חיסול חשבונות, מפעילים את המחלקה הווטרני-רית של העיריה ואת פקחיה כדי לה-רוג את החתולים השייכים לשכנים. כמה מדיירי הבתים הסמוכים החליטו להתארגן, ולעשות משהו נגד ההרעלות הסיסוניות של החתולים, אך עד-מהרה הוסי-בר להם שיח-חוק-עזר עירוני, שעל-פיו כל מיכתב שמגיע למחלקה הווטרנירית

הכלב מתחת לשולחן של שפירא מירדף בחדר

רב לתת הוראה כזאת. הוא אמר שאינו מעוניין לתת הוראה כזאת, כי אינו רוצה שווטרנירים ישוחחו עם עיתונאים.

כאן נסגר המעגל. אנשי המחלקה הווטר-נירנית אינם מעוניינים להסביר את שי-קוליהם ואת מעשיהם לאזרחים, ודובר ה-עירייה אינו מוכן לאפשר להם לשוחח עם עיתונאים. ראש מחלקת-הפיקוח אינו מוכן לדבר, ודוברו של צ"ץ אינו משיב.

החתולים ימשיכו למות מהרעלות.

שפירא ושיינין המרעילים

ביקשתי לברר מה מתרחש בבית-המריבה שבשדרות נורדאו 90. התברר כי הנפגעת העיקרית ממיבצעי ההרעלות היא מישפחת טריכטר, המתגוררת בקומה השלישית. בדירתם קיבלו את פני הבעל דויד, שהוא עורך-דין, האשה חווה, ושתי

יש מניע זר מאחרי הבקשה של הדייר ש-ביקש לחסל את חתולי שכניו. כך נוצר מצב אבסורדי. יכולות להיות אינספור עילות למריבות בין שכנים, ש-אין להן כלל קשר לבעלי-חיים. ואם מבקש אזרח תל-אביב נזקם בשכניו, הוא יכול לעשות זאת ללא קושי על-ידי חי-סול חיות, בין שאלה חיות-בית, ובין ש-אלה חתולים המסתובבים בחצר, וזוכים לקבל מזון מידי הדיירים. לכל החתולים האלה יש אויב נורא: פקחי העיריה.

בעיקבות הסיפור של דניאל קצר, פניתי לדובר עיריית תל-אביב, רוני רימון. בר-קשתי תגובה בעניין ההרעלות. זאת ע-יתי אחרי שהווטרנירית במחלקה שברחוב הורקנוס, הד"ר אסתר לב, סירבה לדבר עימי. נאמר לי שם שעלי לקבל פתק מדוברו של צ"ץ.

רוני רימון טען שאין זה עניינו. הוא היפנה אותי לאריה קרמר, ראש אגף ה-פיקוח. קרמר אמר שהוא אינו מעוניין לדבר עם העולם הזה, בגלל כתבה ש-